

confidentă a femeii neliniștite. Prieten îi este și *Doctorul Rank* (Dorin Ceagoreanu) care își dorește să fie iubit și să trăiască. Cald și înțelept, personajul își consumă drama cu demnitate – o variantă masculină a Norei, doar că moartea este cea care îl eliberează.

Rozmarin Delica dă viață lui Krogstad, un ins fără scrupule, malițios, dur și care e capabil de orice pentru a-și păstra postul de la bancă.

Procesul dureros al Norei, care trece de la dragoste și admirație pentru soțul ei, la durere și regrete, la adevărul crud că Helmer este incapabil să înțeleagă eroismul femeii – e condus cu măiestrie de Horațiu Ioan Apan. Este demnă de admirație scena întâlniri dintre D-na Linde și Krogstad, suprapusă, în planul al doilea, de dansul nervos și plin de patimă al Norei, aflată la balul mascat.

Costumele, semnate Vioara Bara, sunt bine alese și poartă amprenta caracterului fiecărui personaj. Ele intră într-o contradicție, necesară, cu răceala înconjurătoare.

Când Nora, considerată o ființă minoră, un obiect de lux și de vanitate, hotărăște să-și refacă existența, cutia de sticlă se ridică, iar păpușa pornește pe un drum sugerat de fum și de o culoare roșie, reprezentând demnitatea personală care se poate afirma. În urmă rămâne soțul părăsit și o cutie mică, de sticlă, în care o altă păpușă grațioasă, stă să evadeze.

Spectacolul a stârnit interes, fapt care de multă vreme n-a mai avut loc la Petroșani. Se pare că se încearcă o ieșire din anonimul teatrului. Până acum, după schimbările pe care le-am întâlnit, pot spune că la Petroșani a început să miroasă a teatru.

Teatrul Dramatic „Ion.D. Sîrbu”, Petroșani – Nora de H. Ibsen. Regia: Horațiu Ioan Apan. Scenografia: Vioara Bara. Distribuția: Nicoleta Bolcă (Nora), Nicolae Vicol (Helmer), Doctor Rank), Rozmarin Delica (Krogstad), Edith Mag (D-na Linde), Nicoleta Niculescu (Anne-Marie), Copiii: Almaya Matei, Denis Ceagoreanu, Emanuel Babi. În alte roluri: Oana Liciu-Gogu, Izabela Badovics, Ecaterina Babi, Corina Desrobitu, Salvina Surdu. Data premierei: 19 noiembrie 2005.

Mariana CIOLAN

Râmnicu Vâlcea

Paradigma speranței

Opțiunea pentru capodopera cehoviană a reprezentat, după cum ne mărturisea Adrian Roman, creatorul acestui spectacol și directorul Teatrului „Anton Pann”, o țintă înaltă pusă în fața colectivului artistic, mai puțin solicitat în ultimul timp pentru „marile partituri”, și o provocare lansată publicului, acesta din urmă răspunzând pe măsura așteptărilor chiar de la premieră, când s-a înregistrat, după mulți ani, și un record de spectatori.

Fără a căuta, prin actualizări ce de multe ori s-au dovedit păguboase, să „demonstreze” ceva, montarea cu *Trei surori* recrează o lume ca o nebuloasă cenușie în care se împletesc elanuri frânte, ambiții derizorii, ratări ireparabile, neputințe oarbe, nădejdi spulberate raportate mereu, fără șansă, la o imposibilă salvare, „laimotivul” cehovian „*La Moscova! La Moscova!*” devenind în spectacolul vâlcean emblematic, consonant cu o largă scală de simțire și gândire în timpurile

noastre. Spectacolul este capabil să nască tulburătoare semne de întrebare, chiar dacă, respectând litera și spiritul textului cehovian, posibile răspunsuri nu se conturează, însăși această frământată căutare revelând adevăruri ale condiției umane și investindu-se ca semn al modernității.

Decorul, redus la câteva elemente-cheie, este dominat de masa care îi adună, fără a-i uni, pe cei prezenți în casa Prozorov. Ca și „pierdut“ pe scena mare a Casei de Cultură a Sindicatelor, la premieră, potența parcă ideea unei insule, a unei lumi consumându-se în singurătate și uitare, dar acest decor capătă nu mai puține valențe semnificative în formula studio, cum a fost reprezentat spectacolul ulterior. În aceste coordonate, forța de impact afectiv provine de la actori, în majoritate caracterizându-și coerent, unitar personajele acestei „comedii umane“. În primul rând, „triada“ surorilor: Ramona Drăgulescu sugerează cu discreție o delicată feminitate ce nu este complet estompată de amăreala produsă de preocupările legate de soarta familiei și rutinierile îndeletniciri de dascăl ale Olgăi; Raluca Păun pendulează emoționant între disperatele izbucniri temperamentale ale Mașei și abandonul ei, „activ“ în clipele petrecute dinaintea șevaletului, ori total; Alina Mangra dezvăluie într-un crescendo bine condus impulsurile și neli-niștile tinerești ce îi pregătesc Irinei drama finală. La cote de bun profesionalism, Doru Zamfirescu dă contur pregnant unui Kulăghin limitat, caraghios și inutil, Cristian Alexandrescu își construiește personajul Cebutâkin ca pe un clovn (prea) dedulcit la plăcerile lui Bachus, care câștigă în pitoresc, în dauna evidențierii mai precise a esenței destinului dramatic, în timp ce în interpretarea Lidiei Stratulat și a lui Gabriel Tudorin, cuplul Ferapont–Anfisa oferă imaginea convingătoare a unei umanități ultragiutate. Apariția Natașei este colorat întruchipată în parvenitismul ei strident și răutatea funciară de către Iulia Antonie, dar, din păcate, acel revers de profund dramatism al neîmplinirii ca intelectual și ca om reprezentat de personajul Andrei nu dobândește destulă forță emoțională și ideatică în felul cum este jucată această partitură de către Remus Vlăsceanu. Impresii bune au lăsat, în schimb, și foarte tânărul Florin Beciu întrupând un Verșinin grobian, ros de stupizenie și superficialitate, și felul cum își construiesc relația dintre personajele lor, prinse în jocul pândei, competiției, geloziei, Radu Constantinov, care îl „pigmentează“ cu un abur de abilă viclenie malefică pe Solionăi, și Laurențiu Stratan, care îi conferă gingașe „irizări“ de caldă ingenuitate lui Tuzenbach.

Nașterea spectacolului în contextul ce a marcat împlinirea a cincisprezece ani de când teatrul din Râmnicu Vâlcea a căpătat statut de instituție profesionistă – cu numele lui Anton Pann, nu numai „cel isteț ca un proverb“, dar și unul dintre primii animatori ai teatrului popular pe aceste tărâmuri – s-a dorit deopotrivă un omagiu adus acestei tradiții, dar și făuritorilor instituției de spectacol moderne, începând cu neobositul visător Goange Marinescu, acela care a știut să îi apropie de viața culturală vâlceană pe câțiva mari creatori de teatru. Iar dacă adăugăm că premiera avea loc chiar în ziua când demara, pe osatura unui cinematograf, construcția unui locaș special destinat Teatrului „Anton Pann“, ni se pare legitimă afirmația că spectacolul poate prevesti apariția unor noi zori în viața teatrală a orașului.

Teatrul „Anton Pann“, Râmnicu Vâlcea – Trei surori, de A. P. Cehov. Regia, scenografia, ilustrația sonoră: Adrian Roman. Distribuția: Remus Vlăsceanu (Prozorov Andrei Sergheevici), Iulia Antonie (Natașa Ivanovna), Ramona Drăgulescu (Olga), Raluca Păun (Mașa), Alina Mangra (Irina), Doru Zamfirescu (Kulăghin Feodor Ilici), Florin Beciu (Verșinin Aleksandr Ignatievici), Laurențiu Stratan (Tuzenbach), Radu Constantinov (Solionăi Vasili Vasilievici), Cristian Alexandrescu (Cebutâkin Ivan Romanovici), Gabriel Tudorin (Ferapont), Lidia Stratulat (Anfisa). Data premierei: 20 octombrie 2005.